

Skapelsen kräver en skapare?

Argumentet kan uttryckas så här: När någon hittar en rostig plåtburk i skogen, så drar vi slutsatsen att burken måste vara gjord av någon människa och att någon människa har haft den med sig. På samma sätt säger t.ex. sajten islam.se, att eftersom skapelsen är så härlig och människan så vist utfunderad, så måste det finnas en väldigt klok och duktig skapare.

Det är stor skillnad mellan universum och en rostig plåtburk. Slutsatsen om en upphovsman till hela världen håller inte. Men låt mig berätta en *saga* om hur det gick till.

En saga om skapelsen

Långt innan allting började satt Gud och tänkte. Han ville uppfinna något helt annorlunda. Han tänkte skapa *ett nytt universum*. Han funderade på hur det skulle bli.

Hur många dimensioner skulle hans universum ha? Helst borde det vara enkelt och begripligt. Räcker två dimensioner och tid? Han funderade ett slag. "Nej, ett sådant universum, ett Flatland, skulle bli platt och tråkigt. Dessutom skulle enkla problem bli svåra att lösa. Bara att göra dörrar och lås skulle vara knepigt." Han tänkte vidare: "Fyra dimensioner och tid är för komplicerat. Nej, jag börjar med tre rumsdimensioner och tid. Det blir en bra övning."

Sedan skulle han hitta på spelreglerna, d.v.s. *naturlagarna*. Han lovade sig själv att följa dem i största möjliga utsträckning.

Gud satte sig att räkna: "Enkelt är vackert. Jag tänker inte krångla till det. Men om någon försöker tänka ut hur allt fungerar, så skall han få jobba."

Han förberedde sig: "Jag måste ha bra redskap!" Och så hittade han på *heltalen*. De var oändligt många, så de liknade honom som själv var oändlig. Han uppfann addition, subtraktion och multiplikation.

Gud lekte med heltalen en lång stund. Han gjorde primtal och sammansatta tal, räknade primtal och uppfann division, rotutdragning, exponentiering och logaritmer. Han kom på att heltalen inte räckte, och uppfann därför de rationella, reella och komplexa talen. De analytiska funktionerna gjorde han av bara farten, för de skulle snart behövas för att beskriva det han tänkte göra. Han tyckte de var så vackra: "Bara man har en pytteliten bit av en sådan kurva, så vet man allting om den!"

Han var färdig med språket. Nu gällde det att skriva naturlagarna. Han började med gravitation och fortsatte med elektricitet och magnetism:

$$\oint H_s ds = I + \frac{d\Psi}{dt} \quad \oint F_s ds = -\frac{d\phi}{dt}$$

$$\int_{sluten} D_n dA = Q \quad \int_{sluten} B_n dA = 0$$

Gud skissar på naturlagarna. Han ville säga: Varde ljus! Här har han skrivit Maxwells ekvationer som möjliggör ljuset, fast han använde nog andra beteckningar.

Så planerade han de små byggstenarna: elementarpartiklar, atomer, molekyler. "Kul med kvantmekanik!" tyckte Gud. "Man vet aldrig vad som händer." Han klistrade ihop atomkärnor med den starka växelverkan och var beredd att bryta ner dem med den svaga växelverkan. Han funderade en lång stund, och så formulerade han en enhetlig teori för alla naturkrafter.

Hur skulle teorin användas? Han räknade ett bra tag. Han såg alla grundämnen framför sig och skrev upp det periodiska systemet, litet mer fullständigt än vad vi är vana vid. "Det blev snyggt, bättre än jag trodde i början", tänkte Gud belåtet.

”Vilket är det intressantaste ämnet?” frågade han sig där han stod framför den vita tavlan. Mycket snart såg han *kol* på den sjätte platsen. ”Vilka trevliga elektronskal den atomen har! Den blir bra!” tyckte Gud. Han kollade i sin stora dator och såg hur många komplicerade ämnen som kunde byggas av kol.

Men hur skulle grundämnena tillverkas? Alla kunde inte finnas från början. Han räknade på kärnreaktioner i stjärnorna. Det skulle bli en lagom mängd väte, kol, kväve, syre, järn och allt annat som behövdes, plus litet guld, uran och andra tunga metaller som grädde på moset. Syntesen skulle sköta sig själv. De flesta planeter blev ointressanta, men man fick räkna med spill.

Så började han tänka på levande varelser, växter och djur. Gud gick ut i köket och skrev receptet till *ursoppan*, som värmd av blixtar kommer att kryddas av stora organiska molekyler.

Därmed var *livets uppkomst* förberedd. Nu gällde det livets *fortbestånd*, hur en individ skulle leva vidare medan dess enskilda celler dog.

Det gällde att kopiera. Gud förutsåg att DNA skulle bli bra som ritning. Först tänkte han sig en helsäker kopiering med dubbla felkorrigeringar. Processen skulle ha glatt alla ingenjörer.

”Nej”, tänkte han sedan, ”det blir inte bra. Mekanismen ger bara en mekanisk upprepning. Då måste jag själv ingripa hela tiden för att förbättra. I stället får små fel komma in då och då. Några gener förändras, andra byter plats med varandra. Då kommer utvecklingen av sig själv.”

Nästa problem var hur hela organismer skulle ersättas. Först tänkte Gud använda ren kopiering, men det blev för stelt. Egenskaper måste blandas, för att de bättre varianterna skall få en chans att sprida sig. ”Skall man sätta ihop celler tre och tre åt gången? Nej, det blir för besvärligt. Ta bara två och två. Jag har många generationer på mig.”

Därmed hade Gud förutsett *sex*. "Jag antar att det fungerar, om det är trevligt för dem. Låt underbara sexupplevelser bli min speciella gåva till djur och människor!"

Han såg hur svårt de enskilda varelserna skulle få det i denna värld. "Mödrarna får ta hand om ungarna! Människorna måste hjälpa varandra! De skall *älska* varandra! Då kommer de att klara sig bättre!"

Han förutsåg, att denna instinkt skulle komma in i generna redan för högre stående djur. Men för människor fanns ytterligare ett medel: Han skulle tillkännage sin vilja för de små krypen. *Kärleksbudet* var uppfunnet.

Till slut sade han: "Jag är gammal och trött. Jag orkar inte tänka på allting. Jag sätter igång universum. Sedan får de prova sig fram litet varstans. Blir det fel på något håll, så kastar jag bort hela planeten. Någonstans blir det nog bra."

Verktygen var färdiga, spelreglerna spikade, konsekvenserna förutsedda i stora drag. Det var bara att sätta igång.

Han satte sig på sin tron, satte fingret mot knappen och ropade:

"VARDE LJUS!"

och tryckte till.

Och visst vart det ljus! Det blev helvetiskt ljus. Det fanns nästan bara strålning och knappt någon vanlig materia. Gud fick sluta ögonen och hålla för öronen, för det var en jättesmäll, en riktig Big Bang. Han hade aldrig upplevt något liknande.

Sedan kunde han luta sig tillbaka, medan universum jäste som en stor bulle med russin i. Han såg sina förutsägelser slå in, inte exakt där och när han hade tänkt sig, med de stora dragen var enligt plan. Han vilade några miljarder år.

Sedan såg han sig omkring och letade efter liv. Det fanns många solar med planeter. Det var mycket som skulle stämma, fördelningen av grundämnen, temperatur, rotationshastighet, skyddande atmosfär. Men på några ställen – hemligt hur många – började saker hända. Gud lutade sig ner och undersökte saken, som en kvinna som letar efter krokus i sin trädgård om våren.

Liv började sjuda här och var. Enzymerna, funktionerna och naturligtvis djurens utseende var väldigt olika på planeterna runt om i universum.

”Nu”, tänkte Gud, ”skall det bli spännande att se om det utvecklas några medvetna varelser. Jag har skrivit många gåtor. Kommer någon att gissa dem? Kan någon förstå hur jag har gjort?”

Det gick ytterligare några miljarder år. Gud följde utvecklingen på vår lilla jord. Utvecklingen prövade sig fram. ”Jag tror på dinosaurierna”, sa Gud förtjust, men så kom den stora meteoriten och förstörde allting. ”Hopp-san!” sa Gud, men han fortsatte att intressera sig för det lilla klotet.

Efter många miljoner år tittade han på aporna, som började få allt större hjärnor. ”De vill bli klokare för att kunna intrigera mot varandra”, suckade Gud. Tjattret blev annorlunda: Djuren ville kommunicera, struphuvudet flyttades ner, de blev talande *människor*. Trots att Gud hade jättemycket att göra, så tog han sig tid för att iaktta de små krabaterna. ”Jag har skapat dem till min avbild!” utbrast han förtjust. ”De är smarta. De är nyfikna som jag! De försöker att lista ut hur jag har gjort! De har nästan knäckt koden. Jag unnar dem gärna äpplen från kunskapens träd. Allt annat är missförstånd. Det började då Ormen smet i förtid från vårt möte i himmelen.”

Han funderade hur människorna skulle bli ännu klokare. Uppfostran måste ta tid. Och så blev det: Puberteten kom senare, för att barnen skulle få tid att plugga innan sex blev det allt överskuggande intresset. Menopausen

uppträdde och blev vanlig, så mormödrarna kunde hjälpa de unga kvinnorna och föra över sina erfarenheter till deras barn. Gud deklarerade: "Jag bemyndigar Sonen att uppmana människorna att bli som barn för att komma in i ett himmelrike av kunskap."

Sedan sade han drömmande: "Nu finns det medvetna varelser. Jag hade önskat dem perfekta kroppar. Tänk om de hade kunnat springa som geparder, flyga som albatrosser, se som örnarna, registrera fyra grundfärger som sångfåglarna, och lukta sig fram som hundarna! Då hade de kunnat utforska min fina skapelse ännu bättre! Men det evolutionära trycket har saknats. De får utnyttja sin intelligens. Är man handikappad så får man skaffa sig hjälpmedel, av plåt, glas och gummi eller något annat de hittar på. En dag kanske de fixar sina gener själva."

Han blev mera konkret: "Evolutionen har gått för fort! Människor är inte gjorda för upprätt gång. De svåra förlösningarna är en sak. Men det enklaste beviset för att de gått på alla fyra är att kvinnorna har behå!"

Så blev han allvarlig: "Vad än unga människor tror, så är deras kroppar långt ifrån perfekta. Alla gubbar lider av konstruktionsmissen med prostatan. Celldelningen kan inte upprepas hur många gånger som helst, och den begränsningen är nödvändig för att minska cancerrisken. Kroppen är inte dimensionerad för att hålla i 70 år. Ändå behövs gamla människor för att föra kulturen vidare."

I sin kärlek blev han bekymrad. Han såg någonting värre än kroppsliga defekter. Instinkterna fungerade fel i den moderna omgivningen. Aggressionen människor emellan hade blivit för stark.

Hur skulle Gud rätta detta fel? Redan då han lekte med heltalen hade han uppfunnit felkorrigerande koder. Rättelser i DNA-kopieringen hade implementerats under utvecklingens gång. Men nu gällde det fel av helt annan kaliber: människors opraktiska, rent av onda drifter. Han fattade ett svårt beslut och vände sig till Sonen på sin hög-

ra sida: "Du måste noga studera frågan. Åk ner på plats och lär känna problemen inifrån! Vi får hitta en lösning tillsammans, kosta vad det kosta vill!"

Två tusen år efter den åtgärden skakade han på huvudet. Han såg med förvåning och avsky på det galna 1900-talet: världskrig, folkmord och nukleära vapen. Hade det gått alldeles snett? "Jag ville att de skulle ha det bra där nere! Och så sabbar de alltsammans! Till råga på allt blandar de in *mig* i sina familjegräl!"

"Det finns alldeles för många människor!" fortsatte han eftertänksamt. "Resurserna räcker inte för alla! Klimatet går åt helvete!" Han satte sig vid sin dator, skakade på huvudet, men sade ingenting, allra minst till sina tjänare på jorden. "Jag visste att det skulle gå illa om någon miljard år", sade Gud. "Livet funkar dåligt när solljuset blir skarpare, och inte alls när solen sväller ut mot jordens bana. Men att det skulle bli fel redan nu, det hade jag inte tänkt mig."

Gud vände sig åt ett annat håll för att titta på något roligare.

Vad hjälper en saga?

En sådan berättelse skriver den som vill underhålla med populärvetenskap.

Historien är inte mer hädisk än många andra berättelser i kristenheten. Den ansluter till Leibniz' tankar om urmakaren som gör klockan, sätter i gång den, och sedan lämnar den åt sitt öde. Men liknelsen med ett urverk är vilseledande, eftersom många differentialekvationer, t.ex. de som styr vädret, är *numeriskt instabila*, d.v.s. mycket små förändringar i början kan ge mycket stora förändringar efter en viss tid. Dessutom finns den kvantmekaniska osäkerheten. Inte ens Gud vet i förväg hur allt skall gå.

Men visst är det en saga. Jag har inte hört några övertygande teorier om vad som skulle ha kunnat föregå Big Bang. Föreställningen om att någon skulle finnas i många